

Bruxelles, den 15. februar 1980

UM0325

plm.
Kære Eigil Jørgensen,

29/2/80

Nu, da der er gået to måneder siden TNF-sagens behandling i NATO, sender jeg dig hermed som aftalt et forsøg på at vurdere den mere langsigtede virkning, vort særstandpunkt måtte antages at få for vort omdømme i alliancen:

Umiddelbart efter mødet den 12. december kunne man vel have holdepunkter for at antage, at de negative virkninger ville være overvejende forbigående, dels fordi navnlig de nederlandske, men også de belgiske vanskeligheder - trods den langvarige, generelle kritik af Danmark under mødet - i virkeligheden kom til at syne mest i landskabet, dels fordi man - det har jeg efterfølgende fornemmet - på visse hold ikke havde været ganske sikker på, at vi dog til sidst ville føje os ind i consensus og derfor var lettet over, at vi gjorde det.

Nu - to måneder senere - tror jeg fortsat at kunne se en mulighed for at undgå, at der drages videregående konklusioner af vort særstandpunkt; men skal dette lykkes, tror jeg, forudsætningen må være, at det kommende forsvarsforlig ikke bliver en nulløsning, men en årlig stigning, som klart udtrykker en ekstra anstrengelse. Dette vil i praksis sige, at en stigning på 1 1/2% efter min bedømmelse ikke vil være tilstrækkelig til at fremkalde et sådant indtryk. På den anden side behøver den i virkeligheden næppe udgøre fulde 3%.

Lever vi ikke op til forventningerne i så henseende hos de lande, på hvis bedømmelse vi lægger særlig vægt, vil der bestå stor risiko for, at man henter vort TNF-standpunkt frem påny og på den baggrund ser vor (da som utilstrækkelig bedømte) forsvarsindsats som en indikation af, at vort TNF-standpunkt ikke var et isoleret fænomen, men snarere udtryk for en generel tendens. Summen af disse to momenter kan da befrygtes at blive større end en simpel sammenlægning - og det vil i særlig grad blive tilfældet, såfremt styrkemålene udgår af den nye version af forsvarsloven. Selv en nokså saglig motivering herfor vil blive

././

Hr. ambassadør Eigil Jørgensen,
Direktør for Udenrigsministeriet,
UDENRIGSMINISTERIET.

mødt med stærk mistanke om, at det virkelige motiv er forsøg på at vanskeliggøre konkret kritik.

Hvad specielt USA angår - og dette er jo særlig vigtigt, allerede fordi vi her har så langt den største forstærkningskilde - må den foran beskrevne virkning befrygtes at blive særlig markant: den relative forståelse, man på amerikansk hold tilsyneladende har for den hollandske og den belgiske situation, udstrækkes ikke til Danmark, fordi man finder, at vi for det første har en generel ikke-stationeringspolitik, som alliancen accepterer, for det andet, at vi ej heller på noget tidspunkt har været på tale som potentielt TNF-stationeringsland. Vi har, kort sagt, i amerikansk sigt vist for ringe forståelse for, at vor privilegerede stilling skulle have været stærkt nok fremme i vor bevidsthed til fra begyndelsen at kunne skaffe indenrigspolitisk tilslutning til TNF-oplægget.

Det er vel ikke umuligt, at den amerikanske bedømmelse med tiden vil kunne mildnes noget, og jeg skal selvfølgelig holde situationen under observation her; men jeg tør ikke tro på, at det vil ske foreløbig, og vore forsvarsforhandlinger vil utvivlsomt blive fulgt med den største opmærksomhed fra amerikansk side.

Jeg sender som aftalt dette til dig alene og overlader det derfor til dig at afgøre, hvorledes og i hvilket omfang brug deraf skal gøres. Dog har jeg lovet Oldenburg en genpart af en eventuel skriftlig vurdering, og den sender jeg ham samtidig hermed.

Med venlig hilsen
Din hengivne

A. Svart